

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν. 33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση Κατά Απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 133/18)

10 Απριλίου, 2024

[ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΕΛΙΟΥ ΠΑΜΠΟΡΗ

Εφεσεύοντα/Αιτητής

ΚΑΙ

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΕΣΩ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Εφεσίβλητοι/Καθ' ων η αίτηση

ΑΙΤΗΣΗ ΗΜΕΡ. 15.3.2024.

Γ. Π. Φαίδωνος, προσωπικά και για A.G. Erotocritou LLC, για τον Εφεσεύοντα/Αιτητή.

Θ. Χατζηλούκας, Δικηγόρος για Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, για τους Εφεσίβλητους.

Κ. Κακουλλή (κα) για Chr. Demetriades & Co. LLC και Κ. Μελάς για Μαρκίδη, Μαρκίδη & Σία Δ.Ε.Π.Ε., για το Ενδιαφερόμενο Μέρος.

ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από τον **ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.**

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.: Ο εφεσείοντας-αιτητής καταχώρησε την παρούσα αίτηση με τη οποία, επιζητεί όπως η έφεση τεθεί ενώπιον της Ολομέλειας του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Η αίτηση συνοδεύεται από την ένορκη δήλωση του αιτητή στην οποία πέραν των γεγονότων που περιβάλλουν την όλη υπόθεση, καθορίζονται τα νομικά θέματα που προκύπτουν από αυτή και οι λόγοι που θα πρέπει να τεθεί ενώπιον της Ολομέλειας του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου. Είναι η θέση του ότι:

- (i) Με τα επίδικα θέματα της έφεσης εγείρεται θέμα συνοχής του δικαίου λόγω του ότι η υπόθεση **Δημοκρατία ν. Κωνσταντή κ.ά. (1994) 3 Α.Α.Δ. 307** συγκρούεται με τη νομολογία που βασίστηκε το πρωτόδικο δικαστήριο καθώς και με την υπόθεση **Ζήνων Ευθυμιάδης Εστέϊτς Λτδ ν. Δημοκρατίας (2006) 3 Α.Α.Δ. 166.**

- (ii) Τα νομικά θέματα τα οποία προκύπτουν από την απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου αποτελούν πολύπλοκα νομικά θέματα μείζονος σημασίας καθότι σχετίζονται με το δικαίωμα της περιουσίας και πρόσθετα, ως αναφέρεται, η ορθή ερμηνεία μιας συνταγματικής διάταξης, η οποία ρυθμίζει περιουσιακά δικαιώματα, αποτελεί μείζον ζήτημα δημοσίου συμφέροντος και γενικής δημόσιας σημασίας.
- (iii) Η εκδίκαση της έφεσης από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου θα συμβάλει στην ενίσχυση της ασφάλειας και της συνοχής του δικαίου.

Στο πλαίσιο της εκατέρωθεν επιχειρηματολογίας, ο ευπαιδευτος συνήγορος του αιτητή επισήμανε ότι η έφεση θα πρέπει να παραπεμφθεί στην Ολομέλεια του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου ώστε *«... να υπάρξει δεσμευτική νομολογία στο ανώτατο πλέον επίπεδο...»*. Από την άλλη, οι ευπαίδευτοι συνήγοροι της καθ' ης η αίτηση και του ενδιαφερόμενου μέρους άφησαν το συγκεκριμένο ζήτημα στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου.

Στο στάδιο αυτό, κρίνουμε ορθολογικό να αναφερθούμε, σε συντομία, στα γεγονότα που περιβάλλουν την παρούσα υπόθεση και στην απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

Τα γεγονότα της υπόθεσης.

Ο Κυβερνήτης της αποικίας της Κύπρου με απόφαση του, ημερ. 25.11.1954, απαλλοτρίωσε τέσσερα ακίνητα τα οποία ανήκαν στον αποβιώσαντα πατέρα του αιτητή προς όφελος του ενδιαφερόμενου μέρους. Τα ακίνητα εγγράφηκαν στο όνομα του τελευταίου προς εξυπηρέτηση δημόσιας ωφέλειας και δη την παραγωγή τσιμέντου.

Ο αιτητής με επιστολή του, ημερ. 19.5.2014, που απέστειλε στο Υπουργικό Συμβούλιο και στο ενδιαφερόμενο μέρος, υπέβαλε αίτημα για ανάκληση της πιο πάνω απαλλοτρίωσης.

Το ενδιαφερόμενο μέρος, με επιστολή ημερ. 26.5.2014, πληροφόρησε τον αιτητή ότι τα ακίνητα αποκτήθηκαν δυνάμει εκούσιας αγοράς από τον πατέρα του αιτητή και όχι δυνάμει αναγκαστικής απαλλοτρίωσης, η διαδικασία της οποίας ουδέποτε ολοκληρώθηκε. Ακόμη και αν αποκτήθηκαν δυνάμει απαλλοτρίωσης και πάλι δεν θα μπορούσαν να

επιστραφούν αφού χρησιμοποιήθηκαν για σκοπούς λατόμευσης, η δε απαλλοτρίωση θα είχε υλοποιηθεί, πριν την θέσπιση του Συντάγματος, δυνάμει του περί **Σκυροκονιάματος (Ενθάρρυνση και Έλεγχος της Βιομηχανίας) Νόμου, Κεφ. 130**, χωρίς τη δυνατότητα επιστροφής των απαλλοτριωθέντων ακινήτων.

Το Υπουργείο Εμπορίου, Ενέργειας, Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού, με επιστολή του, ημερ. 22.8.2014, η οποία κοινοποιήθηκε στο δικηγόρο του αιτητή, απέρριψε το αίτημα του τελευταίου για ανάκληση της απαλλοτρίωσης και επιστροφή των ακινήτων με την καταβολή της τιμής κτίσης τους.

Ενόψει της παράλειψης της καθ' ης η αίτηση να ανακαλέσει την απαλλοτρίωση και να επιστρέψει τα επίδικα ακίνητα στον αιτητή, ο τελευταίος καταχώρησε προσφυγή.

Η πρωτόδικη απόφαση.

Το πρωτόδικο δικαστήριο διαπίστωσε ότι υπάρχει ασάφεια για το αν τελικά ολοκληρώθηκε η απαλλοτρίωση των επίδικων ακινήτων που δημοσιεύθηκε το 1954 ή αν τα ακίνητα αποκτήθηκαν δυνάμει εκούσιας

αγοράς. Πρόσθετα δε, επισήμανε ότι ακόμη και αν έγινε, αυτή έγινε το 1954 στη βάση του περί **Σκυροκονιάματος (Ενθάρρυνση και Έλεγχος της Βιομηχανίας) Νόμου, Κεφ. 130**. Ως αναφέρεται, η απαλλοτριωθείσα γη περιήλθε απόλυτα στον κάτοχο της άδειας δηλαδή στο ενδιαφερόμενο μέρος.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο στην απόφαση του, επισήμανε ότι η επίδικη πράξη δεν έγινε δυνάμει του **περί Απαλλοτριώσεως Γαιών Νόμου, Κεφ. 226** αλλά δυνάμει του **περί Σκυροκονιάματος Νόμου, Κεφ. 130** στον οποίο δεν υπάρχει οποιαδήποτε πρόνοια για επιστροφή γης. Ο εν λόγω Νόμος, ως αναφέρεται, επιβίωσε μετά την εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας και εξακολουθεί να ισχύει μέχρι σήμερα. Έκρινε, για τους λόγους που εξηγούνται στην απόφαση, ότι η νομική σχέση του αιτητή με την καθ' ης η αίτηση και το ενδιαφερόμενο μέρος, αναφορικά με την επίδικη περιουσία, είχε αποκρυσταλλωθεί πριν από την ανεξαρτησία με τρόπο ώστε να παραμείνει ανεπηρέαστη από το **Σύνταγμα** και τον **περί Αναγκαστικής Απαλλοτρίωσης Νόμο του 1962 (Ν. 15/1962)**.

Ο αιτητής με πέντε λόγους έφεσης αμφισβητεί την ορθότητα της απόφασης του πρωτόδικου δικαστηρίου.

Ερχόμαστε τώρα να εξετάσουμε κατά πόσο συντρέχουν οι προϋποθέσεις για παραπομπή της έφεσης στην Ολομέλεια του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Κατ' αρχάς επισημαίνουμε ότι με τον **Νόμο 145(Ι)/2022**, τροποποιήθηκε ο **Περί Απονομής της Δικαιοσύνης (Ποικίλες Διατάξεις) Νόμος του 1964** (στο εξής «ο Νόμος») και έτσι, το ενιαίο Ανώτατο Δικαστήριο διαχωρίστηκε, από 1.7.2023, σε Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο και Ανώτατο Δικαστήριο, με εννέα Δικαστές το πρώτο και επτά το δεύτερο.

Με βάση δε τις πρόνοιες του **άρθρου 3Α (1)** του **Νόμου**, ως τροποποιήθηκε, καθιδρύθηκε δευτεροβάθμιο δικαστήριο, το οποίο συνιστά το Εφετείο και το οποίο από την 1.7.2023 ασκεί την υπό το **άρθρο 9** καθοριζόμενη δικαιοδοσία.

Κατ' ακολουθία των μεταβατικών διατάξεων του **άρθρου 23(3) (β) (i)** του **Νόμου¹**, οι υποθέσεις δευτεροβάθμιας αναθεωρητικής δικαιοδοσίας, οι οποίες εκκρεμούν και καταχωρίστηκαν πριν την 31.12.2018, εκδικάζονται απευθείας από το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο. Σύμφωνα δε με την δεύτερη επιφύλαξη της μεταβατικής διάταξης του **άρθρου 23(3) (β)**, οι εν λόγω υποθέσεις «... υπό την επιφύλαξη παντός Διαδικαστικού Κανονισμού εκδικάζονται από τρεις (3) τουλάχιστον Δικαστές».

Στην βάση του Νόμου και του **Κανονισμού 3(1) του περί της Λειτουργίας του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου Διαδικαστικού Κανονισμού του 2023** (στο εξής ο Κανονισμός), «*Το Δικαστήριο λειτουργεί εν Ολομελεία, Μείζονα Σύνοδο ή σε Τμήματα, εκ τουλάχιστον τριών Δικαστών, αναλόγως των εκάστοτε αποφάσεων ή και ρυθμίσεων του Δικαστηρίου*».

---

¹ Το **άρθρο 23(3)(β)(i)** του Νόμου διαλαμβάνει τα ακόλουθα: «... (β) Ανεξαρτήτως των διατάξεων της παραγράφου (α), οι καταχωρισθείσες στο Δικαστήριο υποθέσεις δευτεροβάθμιας αναθεωρητικής δικαιοδοσίας οι οποίες εκκρεμούσαν ενώπιόν του πριν από την προβλεπόμενη από τις διατάξεις του εδαφίου (2) του άρθρου 22 ημερομηνία εκδικάζονται από το Δικαστήριο ή, από την 1η Ιουλίου 2023 από το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο υπό την προϋπόθεση ότι- (i) καταχωρίστηκαν στο Δικαστήριο πριν από την 31η Δεκεμβρίου 2018.

...Νοείται περαιτέρω ότι, άνευ επηρεασμού των διατάξεων του άρθρου 11 του βασικού νόμου και υπό την επιφύλαξη παντός Διαδικαστικού Κανονισμού, οι εν λόγω υποθέσεις εκδικάζονται από τρεις (3) τουλάχιστον Δικαστές.»

Οι υποθέσεις που παραμένουν, ενώπιον του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου, προς εκδίκαση δυνάμει του **άρθρου 23(3) (β) του Νόμου**, σύμφωνα με τις πρόνοιες του **Κανονισμού 12(2)** «... εκδικάζονται από τρεις (3) τουλάχιστον Δικαστές, εκτός αν άλλως αποφασίσει το Δικαστήριο».

Έτσι, η παρούσα έφεση τέθηκε προς εκδίκαση, ενώπιον του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου υπό τριμελή σύνθεση.

Οι αρχές που διέπουν το ζήτημα της διεύρυνσης της σύνθεσης ή της παραπομπής στη Ολομέλεια όπως αυτές έχουν αποκρυσταλλωθεί από την νομολογία πριν τον διαχωρισμό του Ενιαίου Ανωτάτου Δικαστηρίου θα πρέπει να ισχύσουν κατ' αναλογία και μετά το διαχωρισμό αυτού. Έτσι, θα κάνουμε αναφορά και σε αποφάσεις που εκδόθηκαν πριν τον διαχωρισμό, με την αναγκαία διαφοροποίηση ενόψει των νέων διατάξεων.

Όπως νομολογήθηκε, το αίτημα για διεύρυνση της σύνθεσης ενός Εφετείου ή για παραπομπή κάποιας έφεσης στην Πλήρη Ολομέλεια προς εκδίκαση, υποβάλλεται και αποφασίζεται από το εκδικάζον Εφετείο (Βλ. **ΕΠΑ ν. ΑΤΗΚ κ.ά. (2016) 3 Α.Α.Δ. 234**). Ανάγεται στην διακριτική

ευχέρεια του Δικαστηρίου, η οποία ασκείται δικαστικά, με αναφορά στους λόγους που σχετίζονται άμεσα με τη φύση και τον σκοπό της εξουσίας αυτής. Η Πλήρης Ολομέλεια σπανίως, αναλαμβάνει η ίδια την εκδίκαση υποθέσεων κατ' έφεση και σε περιπτώσεις στις οποίες κρίνεται ότι συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις (βλ. **Μαρκίδης v. Ellinas Finance Public Company Ltd (2014) 1B A.A.Δ. 1934**) και αν η σύνθεση του Εφετείου ενώπιον της οποίας εκκρεμεί η υπόθεση, κρίνει ότι κάτι τέτοιο θα εξυπηρετούσε τις ανάγκες της δικαιοσύνης (βλ. **Κουλλαπής v. Ellinas Finance Ltd κ.ά. (2014) 1B A.A.Δ. 1386**)

Όπως έχει τεθεί στην **Γενικός Εισαγγελέας v. Λαζαρίδη κ.ά. (1991) 2 A.A.Δ. 330**, οι βασικοί λόγοι οι οποίοι μπορεί να δικαιολογήσουν την αύξηση του αριθμού των Δικαστών που απαρτίζουν το Εφετείο είναι:

«(α) το περίπλοκο λόγοι ή λόγων της έφεσης που ανάγεται σε νομικό θέμα, σε βαθμό που να δικαιολογεί την συγκέντρωση του δικαστικού δυναμικού προς επίλυση του, σε συνάρτηση πάντα με την σπουδαιότητα του θέματος για την απονομή της δικαιοσύνης, και

(β) η διασαφήνιση του δικαίου ενόψει άμεσα συγκρουόμενων αποφάσεων του Εφετείου, οπότε η διερεύνηση μπορεί να εγκριθεί χάριν της αυθεντικότητας του δικαστικού λόγου και της βεβαιότητας του δικαίου».

Στην **Μαρκίδης v. Ellinas Finance Public Company Ltd** (ανωτέρω) τονίστηκε ότι η Πλήρης Ολομέλεια αναλαμβάνει την εκδίκαση υποθέσεων όταν « ...με την έφεση κρίνεται ότι εγείρονται πολύπλοκα νομικά θέματα μείζονος σημασίας ή και θέματα, για την κατάληξη επί των οποίων έχει άμεσο ενδιαφέρον ολόκληρη η κοινωνία των πολιτών, ή μεγάλο μέρος της, και, ειδικά, όταν υπάρχει επηρεασμός των δικαιωμάτων της, τότε κρίνεται πως ορθό είναι να τεθεί, στην όποια απόφαση προκύψει από αυτή, ο συλλογικός προβληματισμός και η κρίση της Πλήρους Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ενισχύοντας, έτσι, και το στοιχείο της δεσμευτικότητας των πάντων με αυτή, (βλ. **Al-Hamad v. Police (1988) 2 C.L.R. 164**, **Γενικός Εισαγγελέας v. Λαζαρίδη κ.ά. (1991) 2 Α.Α.Δ. 330** και **Παπακόκκινου κ.ά. v. Δήμου Πάφου (Αρ. 1) (1999) 1 Α.Α.Δ. 1311**)».

Στην **Περικλέους v. Ellinas Finance Ltd κ.ά. (2014) 1B Α.Α.Δ. 1324**, τονίστηκε ότι ακόμη και στην περίπτωση που υπάρχει αντίφαση στη νομολογία, αυτό από μόνο του δεν είναι αρκετό για να παραπεμφθεί το θέμα στην Πλήρη Ολομέλεια. Η παραπομπή στην Πλήρη Ολομέλεια είτε για να αποστεί είτε για να επιλέξει μεταξύ αντικρουόμενης νομολογίας, γίνεται με φειδώ και μόνο αν τηρούνται οι προϋποθέσεις που θέτει η νομολογία.

Η πρόσφατη υπόθεση **Μιχαήλ ν. Δημοκρατίας κ.ά., Ε.Δ.Δ. 77/16 και 79/16, ημερ. 31.1.2024**, αφορούσε έφεση κατά απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου η οποία καταχωρίστηκε πριν την 31.12.2018. Το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο υπό τριμελή σύνθεση, αποφάσισε την εκδίκαση των ζητημάτων, που εκεί απασχόλησαν, από την Πλήρη Ολομέλεια του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου, με δεδομένη τη σοβαρότητα των εγειρομένων ζητημάτων και τις ευρύτερες επιπτώσεις που αυτά ενείχαν, επιπτώσεις άμεσα συναρτημένες με την δικαιοδοσία του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου αλλά και με την εκδίκαση των υποθέσεων δευτεροβάθμιας αναθεωρητικής δικαιοδοσίας, οι οποίες καταχωρίστηκαν πριν την 31.12.2018.

Κατά πόσον θα διευρυνθεί η σύνθεση του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου για σκοπούς της παρούσας υπόθεσης, εξετάζουμε κατά πόσον τα ενώπιον μας δεδομένα, με αναφορά στα επιχειρήματα τα οποία τέθηκαν ιδιαίτερα στην ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση, είναι τέτοια που δικαιολογούν την διεύρυνση ώστε να αποφανθεί η Ολομέλεια επί του θέματος.

Ένας από τους λόγους που ζητείται όπως η έφεση παραπεμφθεί στην Ολομέλεια του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου είναι η ύπαρξη, κατά

τη θέση του αιτητή, αντιφατικών αποφάσεων καθώς επίσης και το ότι η εκδίκασή της έφεσης από την Ολομέλεια θα συμβάλει στην ενίσχυσή της ασφάλειας και συνοχής του δικαίου.

Ο θεσμός του δεσμευτικού προηγούμενου είναι συνυφασμένος με την ιεραρχία των Δικαστηρίων. Στο δε ιεραρχικό σύστημα των Δικαστηρίων που ισχύει στην χώρα μας, τα κατώτερα Δικαστήρια συμπεριλαμβανομένου και του Εφετείου που δημιουργήθηκε την 1.7.2023, δεσμεύονται από τις αποφάσεις των Ανωτάτων Δικαστηρίων.

Στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου στην **Αίτηση 10/2023, ημερ. 19.3.2024** τονίστηκε ότι: «*Η αρχή της δεσμευτικότητας των δικαστικών αποφάσεων αποτελεί στην κυπριακή έννομη τάξη, ένα από τους σημαντικότερους πυλώνες της, συναρτώμενη με τη βεβαιότητα του δικαίου και τη γενικότερη επικράτηση του κράτους δικαίου*». (Βλ. Το σύγγραμμα **Γ.Μ.Πική «Το Αγγλικό Κοινό Δίκαιο, Οι Κανόνες της Επιείκειας και η Εφαρμογή τους στην Κύπρο, 1981, Δημοκρατία ν. Γιάλλουρου (1995)3 Α.Α.Δ. 363 και D.K. Windsupply Ltd ν. Δημοκρατίας (2017)3B Α.Α.Δ. 542)**

Κατ' επανάληψη, αναγνωρίστηκε η δυνατότητα σε ένα Εφετείο (του τότε Ανωτάτου Δικαστήριου), υπό προϋποθέσεις, να μην ακολουθήσει προηγούμενη απόφαση άλλων Εφετείων (του Ανωτάτου Δικαστηρίου) αν η υπόθεση βεβαίως το απαιτεί (Βλ. **Χριστοδούλου v. Κυπριακών Αερογραμμών (1999) 1 A.A.Δ. 1295** και **Κουλλαπής v. Ellinas Finance Ltd κ.ά. ανωτέρω**). Σύμφωνα δε με τις αρχές της νομολογίας μας, παρέχεται ευχέρεια για απόκλιση από προηγούμενη απόφαση όταν κριθεί ότι η προηγούμενη απόφαση βασίζεται σε αδιαμφισβήτητα εσφαλμένη αρχή δικαίου ή οδηγεί σε καταφανώς άδικα αποτελέσματα (Βλ. **O' Brien v. Robinson (1973) 1 All E.R. 583**, **Αναφορικά με τον Sergei Piliugin (2013) 1B A.A.Δ. 1335** και **Γουοτς v. Λαούρη (2014) 1B A.A.Δ. 1401** και στις εκεί αναφερόμενες αυθεντίες).

Έχουμε εξετάσει με προσοχή όλα τα ενώπιον μας τεθέντα στοιχεία και κρίνουμε ότι δεν είναι απαραίτητο και δεν επιβάλλεται όπως η έφεση εκδικαστεί από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου για τους λόγους που εξηγούμε κατωτέρω.

Παρά το ότι δεν έχει τεθεί από μέρος του αιτητή με την απαραίτητη λεπτομέρεια και επάρκεια πώς ακριβώς συγκρούονται οι αποφάσεις στις οποίες έκανε αναφορά εντούτοις, αν κατά την εξέταση της έφεσης

διαπιστωθεί από το Δικαστήριο ότι υπάρχουν λόγοι που δικαιολογούν απόκλιση από προηγούμενη απόφαση του τότε Ανωτάτου Δικαστηρίου, η διακριτική ευχέρεια του παρόντος Δικαστηρίου να απομακρυνθεί από αυτή είναι η ίδια ανεξάρτητα από την σύνθεση του (Βλ. **Γενικός Εισαγγελέας ν. Λαζαρίδη κ.α 1991 2 Α.Α.Δ 330** και **Γενικός Εισαγγελέας ν.Αρτεμίου κ.α 1991 2 Α.Α.Δ 150**).

Πρόσθετα επιζητείται ο παραμερισμός της πρωτόδικης απόφασης λόγω λάθους, μεταξύ άλλων, και στη θεώρηση του Νόμου, κάτι το οποίο δύναται να ελεγχθεί από το Ανώτατο Συνταγματικό Δικαστήριο υπό τριμελή σύνθεση.

Θεωρούμε πως τα όσα προβλήθηκαν στην υπό κρίσιν αίτηση εν τοις πράγμασι αποτελούν θέματα που άπτονται της ορθότητας ή μη της εκκαλούμενης απόφασης και δεν δύναται να στηρίξουν αίτημα για διεύρυνση της σύνθεσης.

Γενικότερα, σταθμίζοντας όλα τα ενώπιον μας δεδομένα θεωρούμε ότι, δεν δικαιολογείται η παραπομπή της έφεσης στην Ολομέλεια του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Για όλους τους λόγους που εξηγούνται πιο πάνω, η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα, λαμβανομένου υπόψη ότι οι ευπαίδευτοι συνήγοροι τόσο της καθ' ης η αίτηση όσο και του ενδιαφερόμενου μέρους άφησαν το συγκεκριμένο ζήτημα στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου.

Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.

Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.

/ΕΑΠ.